

Arrest

nr. 348 641 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SADEK OMAR
Louisalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 september 2025 tot weigering om verzoeker in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 22 september 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. FRANEAU, die loco advocaat A. SADEK OMAR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 mei 2004 in België toe in het bezit van een visum type D afgeleverd voor beroepsdoeleinden.

1.2. Tot 28 oktober 2008 had verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht in functie van een beroepskaart.

1.3. Op 10 juni 2009 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het hiertegen ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Op 10 september 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 4 december 2021 verliet verzoeker het Belgisch grondgebied.

1.6. Op 5 juni 2023 werd verzoeker afgevoerd van ambtswege.

1.7. Op 18 februari 2024 vroeg verzoeker een terugkeervisum aan. Deze visumaanvraag werd op 19 februari 2024 door verweerder geweigerd.

1.8. Op 21 juni 2025 keerde verzoeker terug naar België zonder visum in het bezit van een nieuw Egyptisch paspoort.

1.9. Op 7 juli 2025 diende verzoeker een aanvraag in om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.10. Op 22 september 2025 treft verweerder een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan deze aanvraag. Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“[...]”

Betrokkene werd op 05.06.2023 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 07.07.2025 heeft hij via het stadsbestuur van Brugge gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Intussen blijkt uit het dossier dat hij is verhuisd naar de stad Oostende.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Uit de stukken in het administratief dossier en de verklaring van betrokkene blijkt dat hij langer dan één jaar afwezig is geweest uit het Rijk. Zo vertrok hij op 04.12.2021 uit België, zo blijkt uit de laatste uitreisstempel in zijn vorige paspoort met nummer A22809123 (geldig van 12.06.2018 tot 11.06.2025). Hij vroeg op 18.02.2024 een terugkeervisum aan voor België. Dit werd geweigerd op 19.02.2024 met volgende motivering “Betrokkene kan geen aanspraak maken op een recht op terugkeer naar België, noch op basis van artikel 19 van de wet van 15.12.1980, noch op basis van de artikelen 2 en 4 van het Koninklijk Besluit van 07.08.1995. Hij verliet België op 04.12.2021. Op het ogenblik van zijn vertrek had hij niet 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verbleven ; hij was van ambtswege afgevoerd uit het nationaal register tussen 08.07.2009 en 10.09.2010. Sedert 05.06.2023 is hij opnieuw afgevoerd van ambtswege uit het nationaal register. Hij legt geen bewijs van bestaansmiddelen voor. Het visum wordt geweigerd.”

Uiteindelijk slaagde betrokkene er alsnog (zonder geldig visum) in om op 21.06.2025 terug te keren naar België. Hij bleek hierbij in het bezit van een nieuw Egyptisch paspoort met nummer A41668618 (afgeleverd in Egypte op 02.06.2025 en geldig tot 01.06.2032).

Er moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Meer bepaald staat vast dat meneer meer dan drieëneenhalf (3,5) jaar in Egypte heeft verbleven. Betrokkene schetst de tijdlijn van zijn verblijf in Egypte. Hij verwijst voor het eerst naar oa. een herstelperiode na een covid-19 infectie (januari 2022- juli 2023) en naar een uitreisverbod die zou gegolden hebben om Egypte uit te reizen, maar laat na dit verder te staven met enig officieel bewijs.

Hij besloot ondanks de weigering van zijn terugkeervisum en het feit dat zijn B-kaart technisch was gesupprimeerd op 08.06.2023 (door de tussengekomen afvoering van ambtswege op 05.06.2023), toch naar België af te reizen. Nochtans was bij de weigering van zijn terugkeervisum op 19.02.2024 reeds vastgesteld dat hij het recht op terugkeer was verloren. Bovendien toont meneer niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een terugkeer na een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk (overeenkomstig artikel 40 KB van 08.10.1981 of volgens de bepalingen in het KB van 07.08.1995

houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren).

[...]"

1.11. Eveneens op 22 september 2025 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of geldige verblijfstitel.

2° wanneer hij langer verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Meneer heeft overeenkomstig artikel 19 van de wet van 15.12.1980 het recht op terugkeer verloren na een afwezigheid van meer dan één jaar uit België (zie bijgevoegde beslissing dd.22.09.2025).

Bij huidige beslissing wordt rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Afgaande op het lange en recente verblijf in zijn thuisland (Egypte) kan afgeleid worden dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Indien betrokkene opnieuw een zelfstandige activiteit wenst uit te oefenen in België, staat het hem vrij om de vereiste vergunning (beroepskaart) te bekomen om een visum lang verblijf als niet-EU zelfstandige aan te vragen.

[...]."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt als volgt:

"1.1. Obligation de motivation

Obligation visée par articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 § 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

1.2. Principe de bonne administration : devoir de minutie

Principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause et l'erreur d'appréciation qui en découle.

□ *Moyen n° 2 : violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980*

L'article 74/13 impose à l'administration, lorsqu'elle prend une décision d'éloignement, de tenir compte de trois éléments essentiels : l'intérêt supérieur de l'enfant, le respect de la vie familiale et l'état de santé de la personne concernée. Autrement dit, avant de prononcer une mesure d'éloignement, le ministre ou son délégué doit procéder à une évaluation concrète et individualisée de la situation afin de vérifier que la décision envisagée ne porte pas une atteinte disproportionnée à ces droits ou intérêts protégés.

□ *Moyens n°3 : violation des articles 8 et 3 de la CEDH*

- *L'article 8 garantit quant à lui le droit au respect de la vie privée et familiale.*
- *L'article 3 de la CEDH consacre l'interdiction de la torture ainsi que des traitements inhumains ou dégradants, et impose en toute circonstance le respect de la dignité humaine.*

VIII. DISCUSSION

1. Moyen n° 1 : violation de l'obligation de motivation et principe de bonne administration (principe de minutie)

1.1. Obligation de motivation - Bref rappel de la doctrine et des dispositions légales applicables en la matière

Concernant l'exigence de motivation adéquate des décisions administratives, la doctrine retient que :

« (...) Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation. Cette exigence de fond se déduit de la formulation de l'article 3 de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs qui vise « les considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle repose aussi sur un principe général de droit administratif selon lequel la motivation doit être adéquate. Le CCE s'assure que la motivation, et par là l'examen du dossier, n'est ni incomplète, ni erronée, ni en contradiction avec les pièces composant le dossier. La motivation doit répondre aux éléments invoqués et ne peut se limiter à une motivation stéréotypée (Nous le soulignons) (...) »

Aux termes de l'article 3 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Selon l'article 62 § 2 de la loi du 15.12.1980, « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. ».

1.2. Quant au principe de bonne administration et plus particulièrement du devoir de minutie

Concernant le contenu de ce principe, le Conseil du Contentieux des étrangers rappelle dans son arrêt du 27 septembre 2024 que (CCE n° 313 661 du 27 septembre 2024)

« (...) Le Conseil rappelle que devoir de minutie impose à l'autorité administrative de prendre en considération tous les éléments pertinents pour statuer, mais également de procéder à une recherche minutieuse des faits, de récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier.

Le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ses motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre de son contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette

autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (...). » (Nous le soulignons)

1.3. Concernant le cas d'espèce

Il est reproché à la décision de l'Office des étrangers du 22 septembre 2025 de ne pas avoir procédé à un examen concret et individualisé de la situation du requérant.

En effet, l'Office s'est limité à constater que le requérant avait été absent du Royaume pendant plus d'un an, qu'il avait fait l'objet de radiations administratives entre 2009 et 2010, puis à nouveau en 2023, et qu'il ne remplissait donc pas les conditions légales pour bénéficier d'un droit au retour en vertu de l'article 19 §1er de la loi du 15 décembre 1980, de l'arrêté royal du 7 août 1995, et de l'article 40 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

Cette motivation, purement formelle et stéréotypée, révèle une application théorique des textes, sans recherche des circonstances concrètes de la cause ni examen des éléments déjà versés au dossier administratif.

a) Éléments pourtant présents dans le dossier administratif

Pourtant, ces éléments existaient bel et bien dans le dossier de l'Office des étrangers, dès avant l'adoption de la décision du 22 septembre 2025.

Dès le 23 octobre 2023, le requérant avait adressé à l'Office un courriel détaillé exposant sa situation médicale et juridique : il y expliquait avoir été gravement atteint par le Covid-19, avoir subi plusieurs hospitalisations entre janvier 2022 et juillet 2023, et avoir été empêché de quitter l'Égypte en raison d'une interdiction judiciaire de sortie du territoire consécutive à un litige familial (voir pièce n° 4, pages 2 et 3).

C'est donc à tort que la décision attaquée affirme que le requérant aurait évoqué pour la première fois sa convalescence après le Covid-19 lors de sa demande de retour en Belgique.

Cette inexactitude démontre que le dossier administratif n'a pas été consulté avant la prise de décision.

De plus, dans le cadre de la demande de visa de retour introduite auprès de l'ambassade de Belgique au Caire, le requérant a réitéré et précisé ces explications (voir e-mail du 21 novembre 2023 – pièce n° 4, pages 4 à 8).

Ces échanges avec l'Office, la commune de Bruges, l'ambassade et le prestataire TLSContact font partie intégrante du dossier administratif dont l'Office disposait lorsqu'il a statué le 22 septembre 2025.

Il convient de préciser que le requérant ne remet nullement en cause la décision de refus de visa rendue le 19 février 2024, laquelle n'a d'ailleurs jamais été notifiée et dont le contenu demeure, à ce jour, inconnu — ce que l'Office des étrangers ne pouvait raisonnablement ignorer, aucun acte de notification n'ayant été accompli.

S'il est fait mention de cette décision, c'est uniquement parce que la décision attaquée du 22 septembre 2025 y fait elle-même référence, et parce que les échanges intervenus dans le cadre de cette procédure avec l'ambassade font partie intégrante du dossier administratif.

Ces éléments démontrent que l'Office disposait déjà, avant de rendre la décision litigieuse, de l'ensemble des informations médicales, familiales et administratives relatives à la situation du requérant, et qu'il aurait donc dû en tenir compte dans son analyse.

b) Absence de procédure claire et défaut de collaboration de l'Office

Par ailleurs, le droit au retour ne fait l'objet d'aucune procédure claire à laquelle le demandeur pourrait se référer pour connaître les documents exacts à déposer.

Cette absence de cadre procédural précis suppose, à tout le moins, une plus grande collaboration et un accompagnement effectif de la part de l'Office des étrangers, ce qui n'a pas été observé en l'espèce.

Les échanges d'e-mails démontrent au contraire que le requérant n'a cessé d'informer les autorités belges de sa situation médicale, familiale et administrative, dans un souci constant de transparence et de collaboration.

Pourtant, aucune suite utile n'a été donnée à ses démarches, et aucune mesure d'assistance ou de clarification n'a été prise par l'administration, alors même que le requérant a toujours cherché à suivre et à respecter les consignes qui lui étaient données :

– *Le 19 novembre 2023, l'ambassade de Belgique au Caire lui écrit : « Could you kindly indicate when was the last time you left Belgium so we can better inform you about the needed documents. » (voir pièce n° 4, page 6) ;*

– *Le 17 décembre 2023, il demande au centre TLS : « Please let me know at what time is my appointment and which documents I must bring more than my passport considering that I am in New Cairo and your office is in Mohandseen. » (voir pièce n° 4, page 11) ;*

– *Le 10 janvier 2024, TLS, sur instruction expresse de l'ambassade, lui précise : « Kindly note that if you submit other documents than the ones exactly requested, they will not be taken into account by the Embassy. » (voir pièce n° 4, pages 12 et 13).*

Ces échanges démontrent que le requérant a suivi scrupuleusement les instructions reçues, sans possibilité de produire d'autres documents que ceux expressément exigés.

Il ne pouvait dès lors lui être reproché de ne pas avoir étayé davantage ses déclarations, comme le prétend la décision du 22 septembre 2025.

c) Absence de prise en compte de la durée de séjour et du manque de liens avec le pays d'origine

La décision litigieuse ne fait par ailleurs aucune mention de la longue durée du séjour du requérant en Belgique, établi depuis 2004 et titulaire d'un droit de séjour illimité matérialisé par une carte B, ni du fait qu'il ne dispose d'aucun lien économique, social ou professionnel durable en Égypte, pays qu'il a quitté depuis plus de vingt ans.

Ces éléments essentiels, qui auraient dû être pris en compte pour apprécier la portée et la gravité d'une perte du droit de séjour permanent, n'ont fait l'objet d'aucune analyse dans la décision attaquée, ce qui la rend disproportionnée.

d) Absence d'examen circonstancié des éléments médicaux et administratifs

L'Office des étrangers n'a manifestement pas procédé à un examen minutieux et individualisé du dossier. Aucune analyse circonstanciée n'a été menée pour vérifier la véracité ou la pertinence des explications médicales et administratives fournies par le requérant, alors que ces éléments étaient déjà connus de l'administration avant la décision litigieuse.

De surcroît, l'Office s'est fondé sur une supposition, à savoir que le requérant aurait été absent sans motif légitime et qu'aucune circonstance indépendante de sa volonté n'aurait justifié son absence prolongée. Or, l'article 40 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 prévoit explicitement la possibilité d'autoriser le retour d'un étranger après plus d'un an d'absence lorsque celle-ci résulte de circonstances indépendantes de sa volonté, hypothèse précisément soulevée par le requérant à plusieurs reprises.

L'Office aurait donc dû examiner, au regard de cet article, si la situation médicale et les empêchements judiciaires invoqués ne justifiaient pas une exception au principe de perte du droit de retour.

e) Conclusion

En définitive, la décision du 22 septembre 2025 est inadéquatement motivée au sens de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, et le devoir de minutie n'a pas été accompli.

L'Office s'est limité à une application théorique et abstraite des textes légaux, sans examen des faits concrets, sans consultation effective du dossier administratif, sans collaboration suffisante avec le requérant, et sans prise en considération de sa longue intégration en Belgique. ”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent en begrijpt nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd, enkel uitgaat van een theoretische toepassing van de wettekst en geen rekening houdt met de concrete elementen die zijn zaak kenmerken. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing specifiek aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betoogt in een eerste punt van kritiek dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar de concrete omstandigheden eigen aan zijn dossier die blijken uit het administratief dossier. Hij voert aan dat hij in december 2021 tijdelijk terugkeerde naar Egypte om er zijn familie te bezoeken maar er niet in slaagde tijdig terug naar België te keren om volgende redenen:

- Hij werd besmet met Covid-19 gevolgd door verschillende ziekenhuisopnames tussen januari 2022 en juli 2023 en een lange cardiorespiratoire revalidatie. Omwille van zijn gezondheidstoestand en de reisbeperkingen opgelegd tijdens de pandemie was het voor hem onmogelijk om terug naar België te keren.
- Omwille van een echtelijke ruzie werd hem door de Egyptische autoriteiten een uitreisverbod opgelegd. Hierdoor was hij niet in staat te reizen tot dit verbod werd opgeheven bij rechterlijke uitspraak.

Verzoeker wijst erop dat hij voormelde situatie meldde aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 oktober 2023 en herhaalde in een e-mail van 21 november 2023 verstuurd in het kader van de in punt 1.7. bedoelde visumaanvraag (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Waardoor deze elementen gekend waren alvorens verweerder de bestreden beslissing trof.

Verzoeker vervolgt dat de eerste bestreden beslissing dus foutief stelt dat hij van voormelde situatie voor het eerst melding maakte op het moment van de in punt 1.9. bedoelde aanvraag. Dit toont volgens hem aan dat verweerder het administratief dossier niet nakeek alvorens de eerste bestreden beslissing te treffen. Hij verwijt verweerder onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn situatie.

2.5. De Raad stelt op basis van voormeld betoog vast dat verzoeker bevestigt dat hij in december 2021 terugreisde naar Egypte en dat hij -hoewel hij stelt hiertoe niet de intentie te hebben gehad - langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk. Bijgevolg stelt verweerder correct vast dat *“betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.”*.

2.6. Artikel 19, §1, eerste lid luidt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

2.7. Verzoeker tracht in het verzoekschrift te verklaren waarom hij er niet in slaagde tijdig terug te keren naar België door het invoeren van omstandigheden van overmacht. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Meer bepaald staat vast dat meneer meer dan drieëneenhalf (3,5) jaar in Egypte heeft verbleven. Betrokkene schetst de tijdlijn van zijn verblijf in Egypte. Hij verwijst voor het eerst naar oa. een

herstelperiode na een covid-19 infectie (januari 2022- juli 2023) en naar een uitreisverbod die zou gegolden hebben om Egypte uit te reizen, maar laat na dit verder te staven met enig officieel bewijs."

2.8. Hieruit volgt dat verzoeker geen bewijs voorlegt ter staving van de door hem ingeroepen situatie van overmacht. Verzoekers betoog dat verweerder foutief stelt dat hij pas bij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag melding maakte van deze redenen doet hieraan geen afbreuk. Immers zelfs al zou verweerder uit zijn gegaan van een eerdere melding dan nog ligt geen bewijs voor van de door verzoeker ingeroepen situatie van overmacht die maakte dat het voor hem onmogelijkheid was om binnen het jaar terug naar België te keren. Verzoekers eigen verklaringen opgetekend in voormelde e-mailberichten volstaan hiertoe niet. Ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot blote beweringen zonder het voegen van enig begin van bewijs. Verzoekers vermelding dat de in punt 1.7. bedoelde weigering zijn visumaanvraag hem niet ter kennis zou zijn gegeven doet hier niet anders over oordelen.

2.9. In een tweede punt van kritiek voert verzoeker aan dat het recht op terugkeer niet is vastgelegd in een duidelijke procedure waarop de aanvrager zich kan baseren om te weten welke documenten hij precies moet voorleggen. Dit veronderstelt volgens verzoeker meer samenwerking en begeleiding langs de kant van verweerder, quod non in casu. Hij betoogt dat hij het bestuur voortdurend heeft geïnformeerd over zijn situatie maar dat hieraan geen enkel nuttig gevolg werd gegeven. Hij stelt dat hem geen enkele begeleiding of verduidelijking werd geboden. Hij betoogt verder dat de eerste bestreden beslissing hem niet kan verwijten zijn verklaringen niet te hebben gestaafd omdat hij nauwgezet de instructies heeft opgevolgd waarbij hij in de onmogelijkheid was om andere documenten te verstrekken dan degene die expliciet werden opgevraagd. Hij verwijst hiervoor naar de instructies van de ambassade gegeven in het kader van de in punt 1.7. bedoelde visumaanvraag (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift).

2.10. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er voor wat betreft het recht of de machtiging tot terugkeer geen duidelijke procedure is voorzien waaruit blijkt welke documenten moeten worden voorgelegd.

Zo bepaalt artikel 19, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor de vreemdeling die langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk:

"De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

Deze gevallen en voorwaarden worden bepaald door artikel 40, eerste lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) dat luidt als volgt:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde."

Voor de vreemdelingen die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 40 van het Vreemdelingebesluit voorziet het Koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het KB van 7 augustus 1995), een machtiging tot terugkeer onder bepaalde voorwaarden. Artikel 2 van het KB van 7 augustus 1995 bepaalt volgende algemene voorwaarden:

"De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde :

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5."

De artikelen 3, 4 en 5 van KB van 7 augustus 1995 bepalen de bijzondere voorwaarden die moeten worden vervuld die afhankelijk zijn van de leeftijd en de specifieke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, niet in België is geboren noch jonger is dan 30 jaar, zijn de voorwaarden van artikel 4 van het KB van 7 augustus 1995 van toepassing:

“De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet :

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.”

2.11. Uit voormelde bepalingen blijkt bijgevolg duidelijk aan welke voorwaarden moet worden voldaan en welke documenten moeten worden overgelegd ten einde te worden gemachtigd tot terugkeer na een afwezigheid van langer dan een jaar uit het Rijk, zoals in verzoekers geval.

2.12. Waar verzoeker verwijst naar de instructies die hij ontving naar aanleiding van de in punt 1.7. bedoelde visumaanvraag wijst de Raad erop dat het voorwerp van huidig beroep niet de weigeringsbeslissing van het terugkeervisum uitmaakt maar de bestreden beslissing die volgde op de door verzoeker later in België ingediende aanvraag om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Hij had bij deze aanvraag wel degelijk de kans om documenten voor te leggen die de door hem beschreven situatie van overmacht konden aantonen. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust als aanvrager van een machtiging om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om stukken in te dienen die een begin van bewijs vormen van de overmachtsituatie waarop hij zich beroept, noch blijkt dat hij niet moest weten dat hij dergelijke stukken diende te verstrekken (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.13. In een derde punt van kritiek betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen melding maakt van zijn lang verblijf in België sinds 2004, noch van het feit dat hij een permanent verblijfsrecht in België had in de vorm van een B-kaart of dat hij geen enkele duurzame economische, sociale of professionele band met Egypte heeft, een land dat hij meer dan 20 jaar geleden verliet. Hij stelt dat met deze elementen dient rekening te worden gehouden ten einde de draagwijdte en de ernst van het verlies van zijn verblijfsrecht in te schatten.

2.14. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te worden gemachtigd tot terugkeer waarbij, zoals blijkt uit voormelde bepalingen, onder meer rekening wordt gehouden met een permanent verblijfsrecht en met een regelmatig en ononderbroken verblijf van 15 jaar in het Rijk. In dit verband kan worden gelezen in de bestreden beslissing:

“Nochtans was bij de weigering van zijn terugkeervisum op 19.02.2024 reeds vastgesteld dat hij het recht op terugkeer was verloren. Bovendien toont meneer niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een terugkeer na een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk (overeenkomstig artikel 40 KB van 08.10.1981 of volgens de bepalingen in het KB van 07.08.1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren).”

En:

“[...] Hij vroeg op 18.02.2024 een terugkeervisum aan voor België. Dit werd geweigerd op 19.02.2024 met volgende motivering “Betrokkene kan geen aanspraak maken op een recht op terugkeer naar België, noch op basis van artikel 19 van de wet van 15.12.1980, noch op basis van de artikelen 2 en 4 van het Koninklijk Besluit van 07.08.1995. Hij verliet België op 04.12.2021. Op het ogenblik van zijn vertrek had hij niet 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verbleven ; hij was van ambtswege afgevoerd uit het nationaal register tussen 08.07.2009 en 10.09.2010. Sedert 05.06.2023 is hij opnieuw afgevoerd van ambtswege uit het nationaal register. Hij legt geen bewijs van bestaansmiddelen voor. Het visum wordt geweigerd.”

Verzoekers bewering dat hij geen enkele duurzame, economische, sociale of professionele band heeft met zijn land van herkomst Egypte, waar hij de laatste drie jaar nog verbleef, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om te worden gemachtigd tot terugkeer.

2.15. Verzoeker verwijt verweerder in een vierde punt van kritiek opnieuw geen grondige analyse te hebben gedaan van de correctheid of de relevantie van de medische en administratieve elementen die hij aanhaalde

als reden voor zijn afwezigheid van meer dan een jaar. Vervolgens wijst hij op voormeld artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit waarbij hij stelt dat het expliciet in de mogelijkheid voorziet voor de vreemdeling om te worden gemachtigd tot terugkeer na een afwezigheid van meer dan één jaar wanneer dit het gevolg is van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil. Hij stelt dat dit precies de hypothese is die hij verschillende keren opperde. Hij besluit dat verweerder overeenkomstig voormelde bepaling had dienen te onderzoeken of zijn medische situatie en de door hem ingeroepen juridische obstakels een uitzondering vormen op het principe van het verlies van het recht op terugkeer.

2.16. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij gaat dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden vooropgesteld in artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit. Immers is vereist dat verzoeker het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er naar terug te keren, quod non in casu. Tevens blijkt uit de bespreking van verzoekers eerste punt van kritiek dat hij niet heeft aangetoond zich in een geval van overmacht te bevinden.

2.17. Verweerder besloot dan ook op wettige en zorgvuldige wijze dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te worden gemachtigd tot terugkeer na een afwezigheid van langer dan één jaar uit het Rijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.18. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

“La motivation de l'ordre de quitter le territoire révèle que l'Office des étrangers a statué sur base de suppositions, sans procéder à une vérification concrète de la situation du requérant.

L'Office affirme en effet qu'on peut en déduire qu'il existe encore des liens suffisants avec l'Égypte et que le dossier ne contient aucune contre-indication quant à son retour, alors même qu'il ignore les conditions exactes du séjour du requérant entre décembre 2021 et juin 2025.

Or, une telle approche, fondée sur des déductions générales plutôt que sur une analyse circonstanciée, contrevient à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui impose à l'administration de tenir compte de la situation personnelle et familiale de l'étrangers avant de prononcer une mesure d'éloignement.

L'Office des étrangers aurait dû, avant de prendre sa décision, inviter expressément le requérant à communiquer les informations ou documents pertinents permettant d'évaluer si une mesure d'éloignement était compatible avec sa situation personnelle, médicale et familiale.

Cette étape essentielle n'a jamais eu lieu.”

2.19. Verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing de specifieke omstandigheden van zijn verblijf in Egypte tussen december 2021 en juni 2025 negeert. Volgens verzoeker steunt verweerder op algemene veronderstellingen in plaats van op een gedetailleerde analyse van zijn persoonlijke en familiale situatie. Hij voert aan dat verweerder hem alvorens de tweede bestreden beslissing te treffen uitdrukkelijk had moeten vragen de relevante informatie of documenten te verstrekken ten einde te beoordelen of de tweede bestreden beslissing verenigbaar is met zijn persoonlijke, medische en gezinssituatie.

2.20. De Raad stelt vast dat blijkens de vervulde “[v]ragenlijst in het kader van het recht om gehoord te worden” die zich in het administratief dossier bevindt, verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de tweede bestreden beslissing werd getroffen (document nr. 90, “gemeente/doorgeven van documenten”). Hij kreeg dus de kans om alle relevante informatie of documenten te verstrekken.

2.21. De Raad wijst er verder op dat voor wat betreft de situatie in Egypte in de periode van december 2021 en juni 2025 waarop verzoeker wijst, reeds werd vastgesteld dat hij geen documenten heeft voorgelegd die de door hem geschetste situatie kunnen staven (zie supra). Verzoeker toont niet aan dat de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en familielevens zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.22. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt :

“Il ressort du registre national que le requérant est le père de deux jumelles, [M.] et [H.] [W.], nées en Belgique en 2016. Depuis sa séparation avec la mère des enfants, il est sans nouvelles d'elles et se trouve dans l'impossibilité d'exercer son rôle parental.

Ses filles, nées en Belgique et de nationalité lituanienne, n'ont aucun lien de rattachement avec l'Égypte, pays où leur père n'a par ailleurs pas la qualité de résident.

En décidant son éloignement, l'Office des étrangers porte atteinte de façon disproportionnée au droit du requérant au respect de sa vie familiale, protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Par ailleurs, l'Office des étrangers ne semble pas non plus avoir procédé à la moindre évaluation des liens personnels noués par le requérant en Belgique depuis plus de vingt ans.

En outre, le requérant ne dispose d'aucune situation économique, sociale ou professionnelle en Égypte : il n'y a ni logement, ni revenus, ni réseau d'appui. Son éloignement l'exposerait à une situation de dénuement total, le contraignant à vivre dans des conditions susceptibles de constituer un traitement inhumain et dégradant, au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.”

2.23. Voor wat betreft artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat hij de vader is van een in België in 2016 geboren tweeling. Zijn dochters hebben de Litouwse nationaliteit en hebben geen enkele band met Egypte. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat verweerder de persoonlijke banden die hij in België gedurende twintig jaar heeft uitgebouwd niet heeft beoordeeld.

2.24. Voor wat betreft zijn dochters stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft dat zij in België zouden verblijven. Hij stelt tevens dat hij met hen geen contact meer heeft. Zoals verweerder aangeeft in zijn nota, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker aangaf dat zijn kinderen zijn verdwenen in Egypte. Zo blijkt uit voormelde “[v]ragenlijst in het kader van het recht om gehoord te worden” dat verzoeker heeft verklaard dat zijn dochters zijn verdwenen in Egypte. De Raad ziet dan ook niet in welk beschermenswaardig gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door de tweede bestreden beslissing.

Voor wat betreft de persoonlijke banden die hij stelt te hebben opgebouwd in België stelt de Raad vast dat verzoeker dit op geen enkele wijze concretiseert of staft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.25. Voor wat betreft artikel 3 van het EVRM betoogt verzoeker dat hij geen enkele economische, sociale of professionele band heeft met Egypte. Hij stelt er geen woning te hebben, geen inkomen en geen ondersteunend netwerk. Een terugkeer zou hem dan ook blootstellen aan een situatie van totale behoeftigheid waardoor hij zou worden gedwongen te leven in omstandigheden die als onmenselijk en vernederend kunnen worden beschouwd.

2.26. Ook met dit bloot betoog brengt verzoekers niets bij dat volgende afwegingen die kunnen worden gelezen in de tweede bestreden beslissing aan het wankelen brengt:

“Bij huidige beslissing wordt rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

“Afgaande op het lange en recente verblijf in zijn thuisland (Egypte) kan afgeleid worden dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. [...]”

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES